

วันนี้ที่รอคอยสำหรับคำว่า...

สิ่งที่ดิฉันจะเล่าต่อไปนี้อาจจะบอกว่า น่าจะเป็นวินัยเชิงลบ ที่ทำให้เกิดรอยจากรักและจดจำมาจนถึงทุกวันนี้... ประมาณปี พ.ศ. 2514 เหตุการณ์นี้เกิดในตอนที่ดิฉันมารับราชการที่โรงเรียน ช่วงจบปริญญาตรีมาใหม่ๆ เป็นครูสาวแสนสวย ที่มีอุดมการณ์และวิญญานของความเป็นครูเต็มร้อย หัวใจมุ่งแต่คุณภาพการสอน

ครูสุพันธ์ จ. นครสวรรค์

จึงทำให้ค่อนข้างดู เอาจริงเอาจัง สอนในชั้น ม.ศ.2 ในรายวิชาภาษาไทย ขณะสอน เมื่อต้องการเร่งบทเรียน จึงมีคำถามนำและจะเลือกนักเรียนที่เรียนเก่งเป็นผู้ตอบ เพื่อให้เนื้อหาไปไวขึ้น เพียงพอต่อเวลา ดิฉันสังเกตเห็นนักเรียนชายคนหนึ่งพยายามจะร่วมกิจกรรมในห้อง แต่ดิฉันไม่สนใจเขา เพราะคิดว่าเขาไม่เก่ง **เด็กคนนั้นสมมุติว่าชื่อ “วิทยา” ก็จะไม่ไววายและมีพฤติกรรมที่ไม่ดี เช่น ไม่สนใจเรียน ผลก็คือ โดนขว้างด้วยแปรงลบกระดาน กลับในห้องเรียน ผลก็คือโดนทูป เมื่อโดนทูปก็พูดว่า “ไม่เจ็บ” ผลก็คือ ทูปอีกจนร้องไห้** ยามเขาไววายทำไมไม่ถามผมบ้าง เมื่อดิฉันถามว่า “มเหสีของพระรามคือใคร” แล้วให้วิทยาตอบ เขาก็จะยิ้มแล้วตอบว่า “นางบุษบา” ผลก็คือ โดนหนังสือเรียนทูปบนหัว ก็ร้องไห้ตามเคย บางทีพูดลอย ๆ ในชั้นเรียนว่า กูไม่กลัวหรอก รักเธออย่าง คงคาเดาผลได้ คือโดนทำโทษ เหตุการณ์นี้เกิดเป็นประจำทุกชั่วโมง เขาเป็นคนที่ดิฉันเกลียดที่สุด

วันหนึ่งดิฉันมีอาการแพ้ท้อง คงหงุดหงิดง่าย และไม่มีแรง ไม่อยากสอน จึงสั่งให้นักเรียนห้องนี้เขียนเรียงความ เรื่องอะไรก็ได้ และเมื่อนักเรียนส่ง ดิฉันก็ไม่อ่าน แต่เช็คชื่อให้คะแนนว่าส่งงาน เรียงความชุดนี้ไม่เคยอ่านเลย จนเวลาล่วงไป 3 ปี มาเก็บของทิ้ง เห็นเอกสารผลงานนักเรียนจึงเอามาอ่าน วิชาเขียนเรียงความเรื่อง “ทำไมผมจึงเป็นเช่นนี้” เขาเขียนว่า..ผมเกิดมาพ่อแม่เป็นชาวนา มีลูกหลายคน พ่อก็รักแต่พี่ แม่ก็รักแต่น้อง ไม่มีใครรักผม ผมเรียนหนังสือตอนนี้ผมรักครูอยู่คนหนึ่ง สวย เสียใจเพราะ สอนดี อยากให้ครูรู้จักไม่ต้องรักก็ได้ แต่ครูไม่สนใจผม เพราะผมเรียนไม่เก่ง ทำดีครูก็ไม่สนใจ จึงคิดว่าทำไมดีเพื่อครูจำผมได้.. **ขณะอ่านเรียงความ น้ำตาดิฉันไหลหยด โดยไม่ได้ตั้งใจ จะหาตัววิทยาที่ไหนได้นี้ เขาจบไปแล้ว และไม่รู้ว่าไปเรียนอะไร**

CUTE FAMILY

มาร่วมกัน สร้างครอบครัวที่น่ารักแบบ Cute Family คุณพ่อ คุณแม่ ยุคใหม่ ปฏิเสธการใช้ความรุนแรงทุกรูปแบบกับเด็ก และรู้จักการอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างสร้างสรรค์ โดยการสร้างเสริมวินัยเชิงบวก

25 ปี ผ่านมา ดิฉันได้มีโอกาสไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ตามโครงการรุ่งอรุณ ณ ที่โรงเรียนประถมศึกษา ในชนบทแห่งหนึ่ง ดิฉันอ่านป้ายนิเทศผลงานนักเรียน พบชื่อ “ครูวิทยา...” ที่นั้นรู้สึกขบขลุบใจสั่นระรัว โอ้ววิทยาของครู ถามหานักเรียนก็บอกว่า ครูวิทยาอยู่ในแปลงผักบุ้ง ครูวิทยาของหนูดีและเก่ง หนูรักครูวิทยา ดิฉันให้นักเรียนไปตามวิทยา ศิษย์ที่ค้นหามาถึง 25 ปี เดินขึ้นมา ถึงแม่จะมีอายุมากขึ้น แต่ก็ริยาท่าทาง ดิฉันจำได้เสมอ น้ำตาเอ่อเต็มสองตาดิฉัน คำพูดแรกก็คือ “วิทยาจำครูได้หรือเปล่า?” เขานิ่ง เจี๊ยบ แหววตาเหมือนพยายามทบทวน ดิฉันพูดต่อ “ครูสุนันท์โง่เล้า ครูอ่านเรียงความเรื่อง “ทำไมผมจึงเป็นเช่นนี้” ของเธอแล้ว” วิทยามีแววระลึกได้ น้ำตาวิทยาเริ่มคลอเต็มตาเช่นกัน ดิฉันเดินไปกอดวิทยา ร้องไห้ออกมาจริงๆ และพูดว่า “วิทยาครูตามหาเธอ 25 ปี ครูดีใจมาก วันนี้ครูอยากจะบอกกับเธอว่า ครูขอโทษ...”

ครูวิทยาเรียนทางเกษตร บรรจุเป็นครูประถมที่ชนบท ถ้าไม่มีโครงการรุ่งอรุณ เรื่องนี้ก็คงเป็นบาปที่ดิฉันไม่มีวันได้สารภาพจนวันตาย – ครูสุนันท์ จ. นครสวรรค์